

Începutul basmului

Tremurând pe salteaua gonflabilă dezumflată de pe podeaua rece, Bloom Peters și-a tras până la bărbie sacul murdar de dormit și și-a dorit să fie acasă.

Nicio zână binevoitoare nu a venit să-i îndeplinească dorința.

Depozitul în care își petrecea nopțile era un loc care putea să-ți provoace coșmaruri, iar Bloom nu prea mai avea nevoie de vreun ajutor în privința asta. În colțurile spațiului cavernos erau mormane de pietre și, uneori, Bloom auzea foșnete ciudate dintr-acolo – foșnete pe care hotărâse ferm să *nu* le cerceteze. Razele reci ale lunii pătrundeau prin ochiurile din acoperiș ca niște nave spațiale extraterestre în căutarea unuia care fusese răpit.

Din fericire pentru Bloom, în coșmarurile ei apăreau case în flăcări, și nu depozite friguroase. Și, dacă nu dormea nicio dată, nu putea să viseze urât.

S-a ridicat în capul oaselor în patul improvizat și și-a luat carnețelul, folosindu-se de telefon ca să lumineze partea de sus a paginii.

Lista de idei a lui Bloom se intitula *Ce naiba se întâmplă cu mine?*

Pirokinezie?

Mutații?

Superputeri?

Sunt ignifugă?

Sub lista ei de idei, scrisese rezultatele experimentelor făcute:

6 iulie – lumânări – nicio arsură.

8 iulie – aragaz de camping – nicio arsură.

10 iulie – lampă de sudură – nicio arsură.

Experimentele asupra propriei persoane fuseseră înfricoșătoare, dar nu la fel de înspăimântătoare ca amintirea casei sale cuprinse de flăcări. În fiecare noapte, retrăia cearta cu mama ei și, apoi, clipa în care își văzuse locuința arzând. Cumva, știuse că ea făcuse asta. Trecuse în viteză prin vârtoarea focului către dormitorul părinților, ca să vadă că patul, perdelele și întreaga încăpere se transformaseră într-un iad pârjolitor. Bloom își aducea aminte că tatăl ei tușea disperat pe podea și că mama ei, înfășurată într-o pătură, era plină de arsuri. De parcă focul s-ar fi năpustit să-i înghită mama, când Bloom niciodată nu ar fi...

Niciodată. Doar că o făcuse.

Noapte de noapte, se furișa din dormitorul ei drăguț și obișnuit, din casa drăguță și obișnuită, reconstruită în urma incendiului. Venea aici, se ghemuia pe jos și încerca să-și dea seama cum să scape de situația asta. Bloom se considera o luptătoare, dar ea fusese cea care-și rănise mama. Nu știa cum să se lupte cu sine.

S-a auzit alt foșnet, de data asta mult mai puternic. Cu o smucitură, Bloom și-a ridicat capul. Pe ferestrele pătate de funingine, nu putea să vadă prea multe. Dacă cineva ar fi zărit o adolescentă furișându-se într-un depozit abandonat, ar fi putut să-i vină tot felul de idei.

Bloom și-a lăsat telefonul și carnețelul pe jos. Să-ncerce numai să o atace! Își rănise propria mamă. N-ar fi ezitat să pârjolească un ciudat. La propriu!

S-a mai auzit un sunet – ecoul unor pași. Bloom și-a strâns mâinile-n pumni, simțind o mâncărime în mijlocul fiecărei palme, ca o căldură din ce în ce mai intensă.

Pașii nu se auziseră dinspre ușă.

Bloom s-a întors să o vadă pe femeie.

Intrusa nu era una oarecare.

Femeia asta era clar extraordinară. Nici nu încăpea îndoiială. Femeia albă și înaltă, de vârstă mijlocie, cu sprâncene negre bine conturate, purta haine de modă veche, își ținea părul bogat, blond-cenușiu, bine prins cu agrafe, iar prezența ei impunea un respect incomensurabil, părând să transforme depozitul murdar într-o sală de recepție.

În plus, peretele din spatele femeii se deschisese într-un portal sclipitor de lumină. Încă un indiciu că se petrecea ceva neobișnuit.

— Bloom Peters? a întrebat străina. Sunt Farah Dowling. Te rog să-ncerci să-mi uiți imediat numele mic! Dacă ai să vii la școala mea, nu ai să-l folosești. Directoarele nu au nume de botez.

Bloom începea să-și revină după primul șoc.

— Dacă vin... la școala dumneavoastră, a zis Bloom și un râset răgușit i-a erupt din gât. O străină misterioasă a venit să-mi povestească despre școala ei pentru vrăjitori?

— Nu este pentru vrăjitori, i-a răspuns femeia.

Bloom i-a ignorat răspunsul.

— Asta-i partea în care-mi spuneți că acum am puteri magice?

— Ai avut dintotdeauna, Bloom, i-a zis Directoarea Dowling.

Doar că n-ai știut.

Replica i-a fost de ajuns. Poate că avea puteri misterioase pe care nu le putea controla și lumea o lua razna, însă părinții ei nu o educaseră să-i asculte pe străinii adulți care o abordau în toiul nopții ținându-i un discurs de parcă ar fi vrut să o recruteze într-un cult. Bloom a râs zgomotos, și-a abandonat sacul de dormit și s-a îndreptat spre ușă.

Glasul femeii a oprit-o la ieșirea din depozit.

— Știi despre incendiu, Bloom.

Bloom a tremurat ca flacăra unei lumânări surprinse de o rafală de vânt. Încet, s-a întors. Femeia o urmărea cu o privire fixă, aspră, dar nu haină.

— Unde pleci? Nu poți să te duci acasă! Ți este prea teamă că ai să-ți rănești din nou părinții.

Directoarea Dowling avea dreptate. Bloom s-a cutremurat. Noptile puteau să fie friguroase chiar și în California.

Directoarea Dowling a venit lângă Bloom, iar fata a încremenit, cuprinsă de un amestec de frică și speranță.

— Tu cauți răspunsuri. Eu sunt profesoară. Asta înseamnă că am toate răspunsurile. Sau cel puțin am să-ți spun că le am.

Bloom își dorea să fie acasă mai mult decât să primească răspunsuri, dar nu putea să ajungă acolo în siguranță. Nu pe cont propriu.

BASMUL #1

Vino, pui de om!
Spre ape și sălbăticie...
— W. B. Yeats

FOC

Abia ajunseseam la castel și, sincer, eram șocată.

Calmează-te, Bloom! îmi tot repetam în minte, dar era greu să fii calmă în tărâmul zânelor. Nu mă așteptasem ca noua mea școală pentru zâne să arate precum castelul dintr-o carte de basme ilustrată pe care, cândva, o prețuiam. Odată, demult, era obiectul meu preferat, cea mai luxoasă carte pe care o aveam, cu spirale aurii pe copertă. Dar, crescând, mi-am lăsat cartea în vechea ladă cu jucării, alături de ursuleții de pluș. Crezusem că am lăsat în urmă basmele de ceva vreme.

Asta înainte să-mi folosesc magia ca să-mi ard casa din temelii, cu tot cu lada mea cu jucării și cartea de basme.

Nici măcar în copilărie nu mă așteptasem să pășesc într-un basm. Întregul peisaj era ca acesta: dealuri înverzite care păreau

catifelate ca velurul, păduri de un verde intens și, acum, un castel împrejmuț de porți și grădini.

Turnuri cu bolți flancau castelul, iar pe acoperiș, din loc în loc, găseai câte o turlă. Zidurile păreau a fi de granit, dar cumva mai netede, ca și cum granitul s-ar fi transformat în sticlă sau i s-ar fi dat un luciu magic. Poate că zânele erau în stare să facă așa ceva.

Habar nu aveam ce puteau să facă zânele. Și, aparent, eram una dintre ele.

În cartea mea de basme nu se spunea nimic de vreo mulțime de copii de vârsta mea. O puștoaică afro-americană cu picioare lungi și care părea a fi în formă deplină a trecut pe lângă mine, cărând o geantă ticsită cu echipament sportiv. Stai, nu era afro-americană. Africa sau America nu existau pentru zâne. Nu știam cum se numea tărâmul zânelor pe care mă aflam. În plus, nu-mi imaginasem că zânelor le plăceau sporturile extreme.

Altă fată, palidă și cu un păr șaten vâlvoi, s-a grăbit să traverseze curtea ținând la piept o plantă într-un ghiveci. O a treia, cu ten măsliniu, care purta niște căști uriașe din care se auzea slab un bâzâit și care semăna oarecum cu o fană a punk rockului, a trecut agale. Nu-mi imaginasem nici că zânelor le plăcea rockul.

Am văzut și un tip înalt și zvelt cu blugi strâmți, sprâncene mult prea diabolice și un nas ascuțit. În California erau mulți rebeli albi, dar rebelul ăsta avea un cuțit adevărat. O, nu, un cuțit adevărat! Nu mă interesa deloc să-l cunosc mai bine pe Cuțitar.

O blondă uimitoare cu ten de porțelan își făcea un selfie cu un grup de eleve mai mici impresionate peste măsură. Un fir luminos plutea în aer, făcându-i părul lucios să scânteieze. Ce

să mai vorbim de „unghiul bun”! Se pare că zânele puteau să-și creeze propria lumină care să le avantajeze.

Mi-am verificat telefonul. Directoarea Dowling îmi spusese că Stella, o fată mai mare ca mine, avea să mă întâmpine și să-mi arate mersul lucrurilor. Stella întârzia, iar eu nu mai voiam să o tot aștept. Puteam să mă descurc și singură.

Am înaintat, am ezitat și am schimbat direcția, înaintând apoi din nou. Îndrăzneala era totul.

— Uau! s-a auzit o voce. Te-ai rătăcit, nu glumă!

Un tip vorbea cu mine. Nu Cuțitarul, din fericire, dar... scuze, Individule, nu am timp pentru tine.

Individul a continuat, pe un ton meditativ:

— Problema este că-ți dai prea mult silința. Adică fugi pur și simplu. Și acum, că sunt aici, e imposibil să-mi dai satisfacția de a te întoarce.

I-am aruncat pe furiș o privire și am rânjit. Individul era destul de drăguț, cu un bronz vărativ la care eu, roșcata palidă, puteam doar să visez, însă nu aveam de gând să-l încurajez.

— Presupun că asta înseamnă că suntem nevoiți să facem asta pentru totdeauna. Există și lucruri mai rele, dar...

M-am oprit și m-am întors către el.

— N-am nevoie de ajutor, dar mulțumesc!

Acum, că-l priveam cu atenție, Individul era *foarte* drăguț, cu maxilarul unui erou și un aer încrezător. Chiar dacă era simpatic, eu eram genul de fată independentă.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi oferit să te ajut, m-a tachinat Individul. Ce încrezută! Sigur ești o zână!

Ei bine, asta-mi spusese Directoarea Dowling. Am inspirat adânc și am spus-o pentru prima dată cu voce tare:

— Da. Sunt o zână.

Castelul și tipul simpatic s-au încetoșat pentru un minut în jurul meu. Am continuat să-l iau peste picior, dar nu prea reușeam să ascund cât de copleșită eram. Presupunând că nu eram de pe aici, privirea i s-a îndulcit de parcă i-ar fi părut rău pentru mine.

În California, nu reușisem să mă integrez. Puteam s-o fac aici? Băiatul ăsta părea să se simtă ca acasă într-un castel, într-o lume în care zânele erau adevărate. O parte din mine voia să-i tot zâmbească, iar o alta să-mi găsesc singură drumul.

— Omule! Nu te mai da la boboace!

Simpaticul s-a întors către glas, care era al Cuțitarului. O, la naiba! Nu! Trebuia să plec.

M-am îndreptat spre scară cât cei doi s-au îmbrățișat. Din câte se pare, Cuțitarului i se spunea „Riv”. Ei bine... Numele meu era Bloom. Nu trebuia să judec pe nimeni.

Blonda cu iluminatul magic m-a prins din urmă lângă scări. Ar fi fost și mai frumoasă dacă n-ar fi afixat o expresie care sugera că a simțit vreun miros urât.

— Bloom?

Am presupus că despre mine era vorba.

— Cred că tu ești Stella. Bună! Te așteptam. Doar că mi-am cam pierdut răbdarea.

Stella n-a părut impresionată de nerăbdarea mea, însă m-a condus prin castel, fluturând o mână grațioasă spre împrejurimile impresionante. Unele candelabre de aici erau atât de elegante și de delicate, încât semănau cu niște stele suspendate de panglici aurite. Încăperile erau mari și luminoase, razele soarelui pătrunzând pe ferestrele cu vitralii la fel de complicate ca broderia de pe tivul unei prințese. O mare parte din vitralii erau

în diferite nuanțe de verde, colorând subtil aerul din jurul nostru, ca și când ne-am fi aflat într-o lume din jad și de smarald.

Până și mâna Stellei era împodobită. Am dat din cap spre bijuteria ei ornamentată.

— Ce inel fantastic!

— E moștenire de familie, a spus Stella. Un inel-portal. Singurul lucru care mă ajută să nu-mi pierd mințile în locul ăsta e posibilitatea de a-l părăsi.

Ea a continuat să vorbească, extrem de *plictisită* de castelul de basm, în vreme ce eu m-am mai uitat o dată pe furiș la inelul ei. „Dacă ai să-ți dorești vreodată să te întorci”, mi-a spus Stella când mi l-a fluturat intenționat prin fața ochilor. Juca un soi de joc al puterii, dar nu știam de ce.

Fata asta, Stella, nu știa cât de mult îmi doream să mă întorc acasă. Dar nu puteam. Femeia aia, Directoarea Dowling, îmi promisese răspunsuri.

Am lăsat-o pe Stella să mă conducă la etaj, spre complexul de camere din castelul de basm pe care-l denumea apartamentul Winx. Mi-am lăsat bagajele pe jos, fără să fiu prea atentă la ce spunea Stella. Mă concentram asupra răspunsurilor.

Primul punct de pe agenda mea era să o găesc din nou pe Directoarea Dowling.

FOC

O zână care părea interesată doar de telefonul ei m-a îndrumat spre biroul directoarei. Odată ajunsă acolo, am descoperit că aveam mai multe întrebări. În birou se afla un glob pe care erau înfățișate târâmurii, nu continente. Unul era Eraklyon – numele

aducea cu sunetul scos de un dragon care-și dregea glasul. Din câte se pare, cel în care mă aflam acum se numea Solaria.

Școala de zâne Alfea. Solaria, tărâmul zânelor. Lumi departe de California și de casa mea.

Și Directoarea Dowling, femeia cu răspunsurile. Singura mea speranță. Cu volumele și vitraliile din fundal, globul cu tărâmurii și biroul ei strălucitor, părea să se încadreze în peisaj. Stătea în picioare lângă birou, cu spatele la scaunul minuțios sculptat și la ferestrele rotunde din mozaic de sticlă verde, spunându-mi că sunt o Zână de Foc.

— Atâta lucru știu și eu, i-am zis sec și, apoi, i-am adresat prima întrebare: Așadar, când începem?

Doamna Dowling mi-a răspuns pe un ton egal.

— Lecțiile încep mâine. Ai să începi cu elementele de bază. Să înveți să-ți folosești magia încetul cu încetul, în siguranță.

M-a durut. Credeam că, de vreme ce venise personal să mă ia, ar fi putut să-mi dea niște lecții speciale. Dar nu, eram doar o altă elevă la școala pentru zâne. Mie-mi convenea. Misiunea mea era să scap de aici cât mai repede posibil.

Prin urmare, un singur cuvânt pe care-l folosise m-a neliniștit.

— Când spuneiți *încet*...

— Vorbesc serios. Magia poate să fie periculoasă, după cum bine știi. Planul nostru de învățământ este conceput în acest sens. Ai încredere în proceduri!

Cu vocea tremurândă, am spus:

— În... procedurile... lente.

— Absolvenții școlii Alfea au condus tărâmurii și oștiri. Au făurit relicve puternice și au redescoperit magia demult pierdută. Ei orânduiesc Lumea Cealaltă. Dacă ai să reușești aici, ai să poți și tu.

Mi-a vorbit pe un ton profund, serios și convingător. Cuvintele ei s-au desfășurat înaintea mea ca o altă hartă a tărâmurilor ciudate. Doamna Dowling mi-a ținut un discurs grozav de recrutare, dar eu nu căutam să fiu recrutată.

— Locul ăsta... Lumea Cealaltă, Alfea? Sincer, pare... – ai-doma unei povești care a prins viață – uimitor, însă nu este casa mea, i-am zis eu. N-am nevoie să conduc un tărâm sau o oștire. Am venit pentru că mi-ați promis că o să mă învățați să mă controlez.

N-am vrut să o implor să mă încurajeze și nici nu a făcut-o.

Privirea rece și hotărâtă a doamnei Dowling mi-a întâlnit ochii în care se citea stăruința. Vocea ei a pus capăt conversației.

— Nu, Bloom. Ai venit pentru că știai că nu ai de ales.

Aproape am urât-o pentru că nu m-a ajutat, dar avea dreptate. ăsta era locul în care puteam să învăț cum să mă controlez. Părinții mei meritau ceva mai bun, nu un copil scăpat de sub control ca un incendiu forestier. O făceam pentru ei.

FOC

Aș face orice pentru părinții mei, chiar și să-i mint în legătură cu noua mea școală cu internat din Elveția.

Apelul video de după-amiază a fost un pic ciudat, mai ales când mama și tata mi-au dat de înțeles că voiau să vadă priveliștea de la fereastră. Măcar de-ar fi existat pârtii de schi în tărâmul zânelor...

Pe vremea când mama credea că aveam să cresc și să ajung majoretă și poate regina balului, ne jucam prefăcându-ne că eram prințesă. Ne costumam și îmi cânta melodii ca pentru

majorete. Mi-am adus aminte de un vers care suna cam așa: *Închide ochii și deschide-ți inima!* Spălarea deloc stilată a creierului nu avusese efect. Niciodată nu mi-a păsat prea mult de rochiile cu volănașe de prințesă, dar mi-a plăcut ideea de a fi acasă, în castelul meu de prințesă.

În reveriile mele cu castele de basm, prințesa avea camera ei.

În ceea ce frumoasa blondă Stella spusese că era apartamentul Winx – o serie de camere luminoase, cu ferestre înalte și o priveliște pe care nu le-o puteam arăta părinților –, o singură persoană avea camera ei. N-am fost deloc uimită să aflu că acea persoană era Stella.

Cealaltă camera era ocupată de Musa, fata cu căștile bâzâitoare pe care o zărisem mai devreme, și de Terra, care chiar și acum se agita prin camere așezând plante pe toate suprafețele disponibile. Eu împărțeam camera cu o fată pe nume Aisha. Îi observasem geanta de antrenament în curte, dar, acum, mulțimea impresionantă de medalii sportive ale Aishei strălucea mai puternic decât oglinda de pe șifonierul ei. Nu știam unde era ea. Se mișca repede, trecând prin camerele noastre cu o viteză și o grație terifiante.

Părea drăguță, dar nu mă vedeam împrietenindu-mă cu o sportivă de performanță.

Când mama, care aștepta mereu să mă transform în Miss Popularitate, m-a întrebat despre celelalte fete, am ridicat din umeri. „Sincer, suntem cinci fete într-un spațiu închis, deci... e doar o chestiune de timp să ne trezim într-o situație ca în *Împăratul muștelor* și să ne ucidem una pe cealaltă.”

Mamei nu i-a plăcut răspunsul. După întrebările zilnice, părinții mei au vrut din nou să vadă Alpii. M-am uitat în jur,

cuprinsă de panică. Nu puteam să le ofer o fiică de succes din punct de vedere social și nici măcar o priveștiște a munților.

Pe noptiera mea, un bec s-a stins. După care s-a aprins. Și s-a stins încă o dată.

— În regulă, s-a auzit vocea calmă a Aishei. Să stingem luminile și să închidem telefoanele!

Le-am spus alor mei că îi iubesc și m-am deconectat. Apoi, am putut să-mi exprim recunoștința veșnică față de Aisha.

Abia a schițat un zâmbet, dar mi s-a părut că simt un strop de căldură.

— Oare aș vrea să știu de ce cred ei că ești în Alpi?

— Ambii mei părinți sunt umani. Se pare că nu au voie să afle nimic despre locul ăsta, așa că ei cred că Alfea este o școală internațională cu internat din Elveția.

Aisha a părut uimită.

— O fiică zână din părinți umani?

Sperasem să nu fie un lucru atât de neobișnuit pe cât mi-a dat de înțeles tonul Aishei. Nu părea genul de fată ușor de uimit.

M-am apucat de despachetat ca să-mi maschez stânjeneala.

— Doamna Dowling a spus că e o zână pe undeva în arborile meu genealogic... O descendență magică latentă de multă vreme? am zis, cu un oftat. Într-o zi, am să mă obișnuiesc cu cât de ridicol sună toate astea.

Uimirea Aishei s-a transformat într-un fals amuzament.

— O, Dumnezeu! Oare tocmai am cunoscut singura persoană din univers care nu a citit *Harry Potter*?

— Cum îndrăznești? Dac-ai ști câte ore am pierdut făcând teste cu Jobenul Magic pe internet...

— Ochi-de-Șoim?

— Uneori Viperini, am recunoscut eu.

Câteodată trișam ca rezultatul să nu fie Viperini. Mă-ngrijoram că asta mă făcea mai potrivită ca niciodată pentru Viperini.

— Atunci așa se explică minciunile, a zis Aisha cu blândețe.

— Cercetași? am întrebat-o la rândul meu. Așa se explică logica.

Am zâmbit larg amândouă. Apoi, mi-am luat portfardul și m-am îndreptat spre baie. Până acum, îmi plăcea noua colegă de cameră. Dacă am fi ajuns într-adevăr să ne ucidem una pe cealaltă, poate pe Aisha aș fi omorât-o ultima.

Și tot ar mai fi trebuit să mă gândesc pe cine săucid prima dată.

Am trecut pe lângă camera Stellei și am văzut-o studiindu-și ținutele întinse pe pat ca un general care-și pregătea campania.

— Pot să te ajut? m-a întrebat Stella fără să se uite la mine.

Directoarea Dowling a spus că Stella trebuia să fie îndrumătoarea mea. Deși, până acum, nu se arătase prea interesată să mă ajute.

— Te schimbi? am întrebat-o eu.

— Da.

— Credeam că petrecerea de orientare e un eveniment neprotocolar.

— Ai dreptate.

— Un eveniment neprotocolar pentru care te schimbi, adaug, doar ca să fiu clară.

— Am fost văzută în ținuta asta. Oamenii au să se aștepte la ceva diferit, a spus Stella, ca și când ar fi fost evident, contemplând altă fustă cu intensitatea a o mie de sori.

Am clipit.

— Oamenii se așteaptă să porți mai multe ținute într-o zi?

— Se așteaptă să-mi pese de cum arăt.

Stella s-a uitat la ținuta mea deloc oficială și s-a dus la oglinda ei fără să mai scoată un cuvânt. Când și-a privit reflexia, ochii i-au strălucit brusc într-o nuanță de galben-ocru, surprinzători ca farurile în fața unei fete, și o altă lumină magică și scânteietoare a apărut. Relaxată, Stella a luat-o din aer și a poziționat-o într-un unghi ca să-i lumineze ținuta.

Am încremenit, surprinsă ca un iepure în farurile magiei.

— Mai voiai și altceva? a spus Stella, părând plictisită.

— Lumina aia. Este magică, nu? Cum anume...

— Sunt îndrumătoare, a zis Stella cu hotărâre. Nu dascăl.

Bine, Stella, am priceput.

— E un lucru pe care ai să-l înveți în prima zi de cursuri, dar magia zânelor are legătură cu emoțiile, s-a înduplecat Stella să-mi spună. Ar putea fi gânduri bune sau rele. Iubire, ură, frică. Puterea magiei este direct proporțională cu intensitatea emoțiilor.

— Deci mă urăști sau te temi de mine? am tachinat-o eu. Mă fixai cu privirea când ai făcut vraja aia. Și sunt destul de sigură că nu mă iubești.

Glumeam, dar Stella a părut să mă ia în serios.

— Nu te cunosc, mi-a răspuns ea. Sunt sigură că, după ce am să ajung să te cunosc, am să gădesc... ceva care să-mi placă la tine.

După felul în care m-a privit, mi-am dat seama că nu era atât de sigură. În același timp, era drăguț din partea Stellei că nu respingea ideea. Erau momente în care mă uitam în oglindă și nu vedeam multe de iubit.

M-am întrebat dacă vreuna dintre noile mele colege de apartament se simțea vreodată așa. Terra cea fericită și agitată, Musa imperturbabila, fermecătoarea Stella și Aisha, care părea cu picioarele bine-nfipite în pământ. Cumva, bănuiam că nu.

MINTE

Cinci fete. Patruzeci și opt de plante. Apartamentul Winx era aglomerat. Pentru Musa, orice loc era ticsit: plin de sentimentele nedorite ale altor oameni, strecurate pe sub ușa ei ca un flux constant de mesaje pe care nu-și dorise niciodată să le primească.

Musa își dorea cu ardoare ca măcar să fi primit o cameră a ei, dar dorința nu îi fusese ascultată. Terra a intrat în dormitorul pe care-l împărțeau, supărată că obraznicătura de Stella îi spusese să-și ducă plantele în altă parte.

Terra părea că putea fi ușor rănită. Durerea ei răsuna în capul Musei ca un gong, iar Musa și-a ieșit din sărite.

— Pare încântătoare, a comentat Musa.

Emoțiile Stellei erau oricum, numai nu încântătoare. Dar, pe de altă parte, luând în considerare experiența Musei, sentimentele majorității oamenilor nu erau așa.

Terra, cu vocea ei superdulce, a intrat în priză și a început să vorbească repede, spunând înnebunită tot felul de lucruri plăcute.

— Doar se distrează! Și știi că sunt greu de suportat. Zâna de Pământ Terra adoră plantele – șocant! Așa e în familia noastră. Am o vară pe nume Flora. Numele mamei este Rose, iar